

— Трѣбва да знаешъ дѣ рацитѣ зимувать, сега е есенно врѣме. Ти менъ да си пратилъ. Азъ познавамъ всѣко камъче по нашата рѣка, отвърна сериозно старецътъ.

— Не ходвамъ за раци другъ пжтъ, дѣдо! Изсмѣ се Милчевъ. Нему бѣше драго, като да бѣ се родилъ на ново.

— Не ходвашъ зеръ! засмѣ се и другарьтъ му. Радваше се и Колевъ, че спаси живота на другаря си. Тѣ почерпиха дѣда още едно винце. Додража и на стареца, като ги гледаше тѣй весели, безгрижни. Та като се разпя оня помакъ, пригласяйки съ тамбурата си! Неговиятъ звученъ гласъ очуди двамата другари. Той пѣеше съ увлѣчение: „Пиле пиши, пиле соколово“... Тжжно, монотонно се носѣха звуцитѣ на староврѣмската пѣсенъ въ широката, полоосвѣтена кръчма.

Послѣ свирецътъ мина на пѣсни хороводни. Веселието стана общо. Уморенитѣ работници залюлѣха вито хоро. Изведнѣжъ старецътъ млъкна, хорото се прѣсна. И пакъ забрънча той на струнитѣ кръшна ржченица. Изправи се едно русо-косо момче, затропа ситно — дребно, кляка, подскача. На срѣща му излѣзе още единъ мустакатъ, едъръ планинецъ, запрѣвива се, махайки бѣла кърпа надъ главата си... Скачаха, тропаха двамата единъ срѣщу други. Не мислѣха да спратъ, ако тамбурата не бѣ млъкнала. Потъ капѣше отъ челата имъ.

Нашитѣ другари не снимаха очи отъ кръшното хоро. Тѣ се споглеждаха възхитени. Всички тукъ събрани забравиха грижи, ядове. Общото веселие се продължи до зараньта.